

J.nr. 12-0173449
Den 29. januar 2014

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 91 - Forslag til Lov om ændring af selskabsskatteloven
stand med exitkat ved selskabers overførsel af aktiver og passiver til et andet
EU-/EØS-land).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 4 af 20. januar 2014.

Jonas Dahl

/

Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 20. januar 2014 fra CORIT Advisory,jf. L 91 - bilag 4.

Svar

CORIT Advisory har en række synspunkter og spørgsmål i forhold til lovforslagets elementer.

For det første anføres, at der ikke kan opkræves afdrag på exitskat af aktiver, der kan tænkes at blive afstået.

CORIT Advisories sondring mellem aktiver, der er bestemt til videresalg, og aktiver, der ikke er, er ikke relevant. Danmark fremlagde i sag C 261/11 et eksempel med aktiver, hvor en koncern blot flyttede aktiver og ikke agtede at sælge disse. Eksemplet skulle vise, at skatten i praksis aldrig vil blive opkrævet, hvis denne kun kan opkræves ved et salg med gevinst. Når et erhvervmæssigt aktiv er brugt op som led i erhvervsvirksomheden, vil der netop ikke være nogen likviditet til betaling af exitskatten.

EU-Domstolen afviste det danske eksempel med, at Danmark er berettiget til at fastsætte et andet udløsende kriterium for betaling af exitskatten end den faktiske afståelse, men at det er en uproportional forskelsbehandling at kræve hele exitskatten betalt på tidspunktet for overførslen til udlandet. Præmis 37 i sag C 261/11 Kommissionen mod Danmark fastslår således, at medlemsstaterne er berettigede til at foreskrive et andet udløsende kriterium for beskatning end den faktiske afståelse – for at kunne sikre beskatningen af aktiver, som ikke er bestemt til at blive realiseret. Det kan ikke på grundlag heraf sluttes, at der skal være en forskel i henstanden med exitskatten på aktiverne, alt efter om og i givet fald hvor hurtigt selskabet har til hensigt at afstå dem.

For det andet anføres, at en afdragsperiode på maksimalt 7 år ikke er proportional, da det kan føre til situationer, hvor betaling til Danmark sker før end i en situation, hvor aktivet ikke overføres til udlandet.

Det kan ikke afvises, at der vil kunne påvises tilfælde, hvor det vil være situationen. Givet at exitskatten skal betales, er det dog opfattelsen, at der med en maksimal afdragsperiode på 7 år er tale om en proportional regel. De 7 år svarer til afskrivningsperioden for immaterielle aktiver, og reglerne om saldoafskrivning indebærer, at driftsmidler reelt vil være afskrevet fuldt ud inden for 7 år.

For det tredje anmodes Skatteministeriet om at bekræfte, at reglen om afdrag i takt med indtægter kun omfatter faktisk oppebårne indtægter efter overførslen af aktivet.

Ved anvendelse af indtægtsreglen skal der ikke ses på den samlede indkomst i det selskab, som aktivet er overført til. Der skal foretages en vurdering i forhold til, hvilket afkast der ville kunne have været oppebåret af aktivet, hvis der alene havde været tale om en overdragelse af brugen, fx en lejeindtægt af driftsmidlet. Afkastet skal fastlægges ud fra princippet i ligningslovens § 2, dvs. som et armslængdeafkast af aktivet. Der kan således ikke kun henses til en faktisk oppebåret indtægt af aktivet.

Det skal bemærkes, at det forhold, at den foreslåede henstandsordning kan være administrativt bebyrdende, ikke betyder, at den er uproportional. EU-Domstolen har således i sag C-371/10 National Grid Indus BV, præmis 73 udtalt, at en national lovgivning, som giver et selskab mulighed for at vælge mellem øjeblikkelig betaling eller en udskudt betaling, er en foranstaltning, som både er egnet til at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen og er mindre indgribende i etableringsfriheden end en regel uden valgmulighed med krav om øjeblikkelig betaling. Domstolen pointerer i den forbindelse udtrykkeligt, at såfremt et selskab vurderer, at de administrative byrder, der er forbundet med udskudt opkrævning, er urimelige, så kan det vælge at betale skatten straks.

For det fjerde anmodes Skatteministeriet om at redegøre for, hvorledes minimumsstandardrenten er EU-retlig proportional.

EU-Domstolen har både i sag C-38/10 Kommissionen mod Portugal og i sag 371/10 National Grid Indus BV anerkendt, at et medlemsland kan opkræve renter på samme vilkår som ved anden henstand med skatter. Den foreslåede forrentning med mindst 3 pct. p.a. svarer til forrentningen ved henstand med betaling af bo- og gaveafgift.

Renten kan fradrages ved opgørelse af en eventuel skattepligtig indkomst her til landet.

For det femte ønskes bekræftet, at selskaber, der er blevet exitbeskattet inden for perioden 2008-2012, kan kræve den betalte skat tilbagebetalt med forrentning, hvis de ikke ønsker at anvende den foreslåede henstandsordning.

Det kan ikke bekræftes. Det er ved EU-Domstolens praksis anerkendt, at medlemslandene er berettigede til at exitbeskatte ved overførsel af aktiver til

udlandet. Dommen i sag C-261/11 ændrer ikke herpå, men fastslår alene, at det ikke er EU-medholdeligt at kræve den opgjorte exitskat betalt allerede på overførelstidspunktet.

Det forhold, at en lovlig beskatningsregel indeholder visse retsstridige elementer, betyder ikke, at hele ordningen bliver ugyldig. Det er kun de retsstridige elementer, der tilsidesættes. Der kan i den forbindelse henvises til Højesterets dom af 23. juni 2011 (SKM.2011.466.HR), hvori Højesteret udtrykkeligt fastslår, at det forholder sig således.

Med lovforslaget rettes der op på det retsstridige element nemlig selve betalingstidspunktet. Det sker ved at indføre en henstandsordning. Samtidig kan tidligere exitbeskattede selskaber vælge at blive stillet, som om henstandsordningen havde været gældende på det tidspunkt, hvor selskabet blev exitbeskattet.